

ВОВК ТА ЯГНЯ

Ягня і Вовк до річки підійшли колись
Напитися води. Вовк, звісно, вище став,
Ягня за течією нижче. А проте,
Знайшов до сварки душогубець зачіпку.
«Ти що, - озвався, – каламутиш воду тут,
Де я звик пити?» Злякане Ягня на те:
«Цього не може бути, бо вода тече
Від тебе, Вовче, у моєму напрямку!»
Слова правдиві Сірого розсердили:
«А хто ж півроку тому ображав мене?»
Ягня: «Тоді я ще й не народилося!»
«Не ти – твій батько, отже, досолив мені!»
Нарешті мовив Вовк і розідрав Ягня.
Написано цю байку про людей, які
Облудою невинних прагнуть знищити.

(Книга перша, байка 1)

ПРО ЖАБ, ЩО ПРОСИЛИ СОБІ ЦАРЯ

Коли в Атенах квітла демократія,
Людей безмежна воля з розуму звела
І давня стриманість була занедбана.
Уздрівши чвари поміж громадянами,
Забрав у місті владу Пізістрат, тиран.
А як атенці стали долю проклинать
І на неволю скаржитись (хоч був тиран
Не злий, та все незвичне – завсідти тяжке!),
Таку їм байку розповів поет Езоп:
Одного разу Жаби у Юпітера
Просили галасливо і собі царя,
Який зумів би їх приборкати силою.
І Громовержець жартома пожбурив їм
Оцупок дерева, що, в твань шубовснувши,
Так боязких перелякав, що зникли враз.
Та ось одна з них голову висовує
Тихенько із багна і кличе інших Жаб

Іти царя хутчіше роздивлятися.
Де є страх подівся в полохливих Жаб: гуртом
Пливуть і лізуть на колоду сміливо.
А як спаскудили його, взялися знов
Просити іншого царя в Юпітера,
Бо даний їм раніше – довбня довбнею.
І бог жорстоку Гідру нетямким послав,
Яка їх поодинці стала нищити.
Благати слізно Жаби почали тоді
Юпітера, щоб у нещасті поміч дав –
Не позбавляв принаймні їх життя. А він:
«За те, що не схотіли доброго царя,
Ви злого маєте!»
Наука, люди, вам:
Терпіть це зло, бо прийде гірше у сто крат!

(Книга перша, байка 2)

ЗАРОЗУМІЛІЙ ГРАК ТА ПАВИ

Живи своїм, природою дарованим, –
Чужим не варто надто хизуватися,
Про це Езоп наводить приклад нам такий:
Від гордощів дурних Грак набундючився,
Як Пави пір'я ненароком десь знайшов;
Прибрався в нього і, своїх зневаживши,
Пристав до гурту пишнoperих гарних пав,
Ті ж – соромітнику все пір'я вискубли
І стали проганяти геть, - зажурений
Вже хоче повернутися до родичів,
Однак з презирством гонять і вони. Тоді
Сказав один зі зграї ним зневажених:
«Якби своїми рідними не нехтував
І вдовольнявся даним нам природою,
То від чужих не натерпівся б ти образ
І ми б не проганяли у нещасті теж».

(Книга перша, байка 3)